

4.2. Den gældende kreditkøbslov pålægger ikke kreditgiver at oplyse om de årlige omkostninger i procent.

Spørgsmålet om hvorvidt der i forbindelse med kreditgivning bør gives oplysning om den effektive rente af lånet (= de årlige omkostninger i procent) blev første gang rejst i betænkning nr. 604/71 om åger. Udvalget foreslog, at der blev indført en sådan pligt, jf. betænkningen side 26 ff. Forslaget blev ikke gennemført.

På den baggrund fik kreditkøbsudvalget bl.a. til opgave på ny at overveje, om der ved salg på kredit burde stilles krav om oplysning af den effektive rente. Flertallet i kreditkøbsudvalget anså det imidlertid for betænkeligt på det da foreliggende grundlag at stille forslag om indførelse af en sådan pligt, bl.a. under hensyn til at der kun forelå begrænsede erfaringer fra de lande, som havde gennemført regler om pligt til at oplyse om kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente, jf. betænkningen s. 37.

I det lovforslag, som Justitsministeriet fremsatte på grundlag af betænkningen, blev der imidlertid medtaget en bestemmelse i § 8, stk. 1, nr. 4, om pligt for kreditor til at oplyse om kreditomkostningerne angivet som en effektiv årlig rente. Om begrundelsen for at medtage en sådan bestemmelse i forslaget henvises til de almindelige bemærkninger til forslaget (Folketingstidende 1981-82, tillæg A, sp. 1637). Under folketingsbehandlingen gik bestemmelsen ud efter forslag fra justitsministeren, jf. Retsudvalgets betænkning over lovforslaget (Folketingstidende 1981-82, tillæg B, sp. 1109).

5. Lovens anvendelsesområde

5.1. Loven finder anvendelse på *kreditaftaler*, jf. § 1, stk. 1. En kreditaftale er i lovens § 4, stk. 1, og i direktivets art. 1, stk. 2, litra c, defineret som en aftale om kredit i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ydelse. Loven finder anvendelse, hvor kreditaftalen er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, når kreditten hovedsageligt er bestemt til ikke-erhvervs-mæssig anvendelse for den erhvervsdrivendes medkontrahent.

Lovens anvendelsesområde er således ifølge forslaget videre end den gældende kreditkøbslov. Lovforslaget omfatter ikke blot kreditgivning i forbindelse med køb af løsøre, men enhver form for kreditgivning, uanset om kreditten står i direkte forbindelse med et køb, det være sig af løsøre eller af tjenesteydelser. Lovforslaget omfatter f.eks. også pengeinstitutternes fritstående lån, som i dag er holdt ude fra kreditkøbslovens anvendelsesområde.

På den baggrund har Justitsministeriet valgt at udarbejde en helt ny lov og at ændre lovens titel, idet

den ikke længere er dækkende. Det foreslås, at loven i stedet benævnes lov om kreditaftaler.

I det omfang kreditten har forbindelse med et løse-ørekøb, finder loven anvendelse, uanset om kreditten er ydet før eller efter salgsgenstandens overgivelse.

Enhver form for faktisk henstand er endvidere omfattet af loven. Visse helt kortvarige kreditter er dog undtaget fra lovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 2.

Aftaler om præstation af en løbende ydelse, når forbrugeren har ret til at betale sådanne ydelser gennem rater, så længe de præsteres, anses dog ikke for en kreditaftale, jf. lovforslagets § 4 og direktivets art. 1, stk. 2, litra c, 2. pkt.

Ifølge en fælles erklæring til rådsprotokollen afgivet af Ministerrådet og Kommissionen omfatter direktivet heller ikke afdragsordninger ifølge retsafgørelser eller retsforlig dvs. henstand i forbindelse med retslig inkasso.

5.2. En *kreditgiver* defineres i direktivets art. 1, stk. 2, litra b, som en fysisk eller juridisk person, der yder kredit som led i udøvelsen af erhvervs-mæssig virksomhed. I lovforslagets § 1, stk. 1, er dette angivet ved, at kreditgiveren skal være en erhvervsdrivende.

I direktivets artikel 1, stk. 2, litra a, defineres en forbruger som en fysisk person, der ved en retshandel, der er omfattet af direktivet, optræder med et formål, der må anses at ligge uden for hans erhvervs-mæssige virkefelt. I nyere dansk forbrugerlovgivning, herunder i kreditkøbslovens § 4, stk. 2, defineres et forbruger-køb som et køb, som en køber foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når det købte hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervs-mæssig anvendelse for køberen, og sælgeren vidste eller burde vide dette.

Der er således ikke helt overensstemmelse mellem den danske definition og direktivets definition, og på baggrund heraf har Ministerrådet og Kommissionen på dansk foranledning i forbindelse med direktivets vedtagelse udtalt, at såfremt forbrugeren handler delvis som led i sin erhvervs-mæssige virksomhed, delvis uden for denne, omfattes forholdet kun af direktivets anvendelsesområde, såfremt forbrugeren hovedsagelig handler uden for sin erhvervs-mæssige virksomhed. Når forbrugeren faktisk hovedsagelig har handlet uden for sin erhvervs-mæssige virksomhed, men den erhvervsdrivende ikke har vidst dette og under hensyn til alle enkeltheder ikke med rimelighed har kunnet vide det, omfattes forholdet ikke af direktivets anvendelsesområde.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at kreditkøbslovens definition af en forbruger-aftale vil kunne opretholdes uændret, jf. lovforslagets § 1, stk. 1.